

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN VALLENDE STER

Een toneelspel in één bedrijf

door

1880
Ria de Haes

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1998
Nr. 2458

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EEN VALLENDE STER* op te voeren moet de naam van auteur *RIA DE HAES* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1998/0220/016
ISBN- 978- 90-385-05671

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Ria de Haes
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

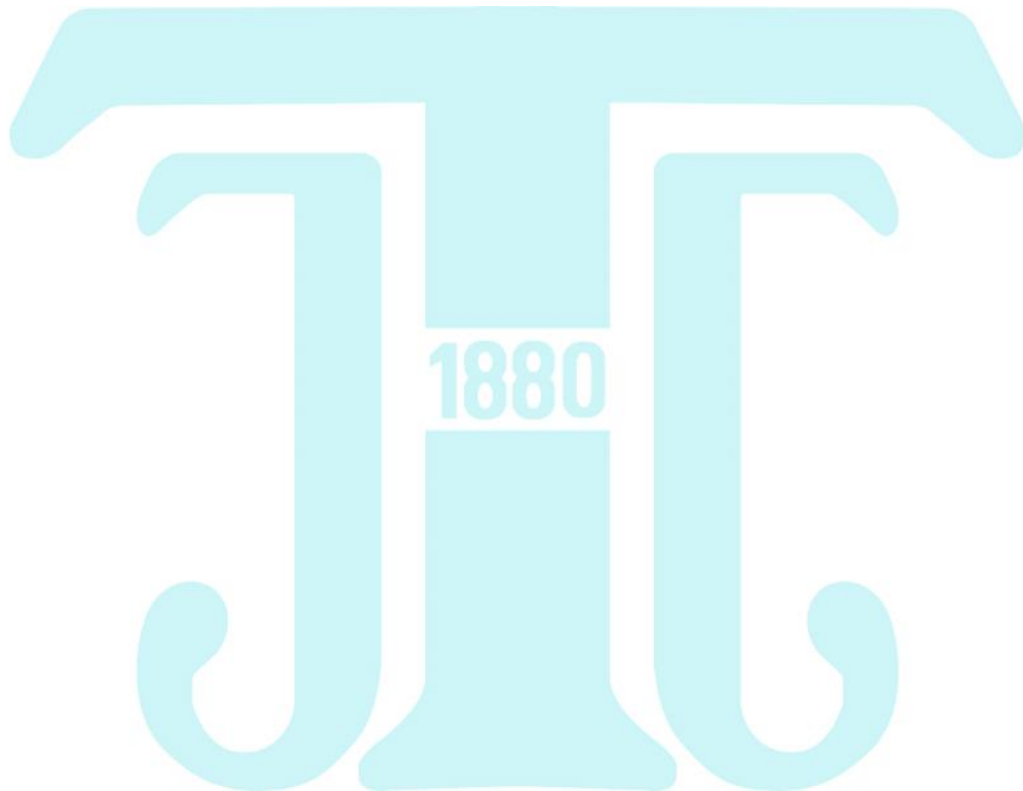
Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

Daphne

Lou

Figurant

(Daphne heeft pinten gespoeld achter de toog, zij het zeer weinig omdat zij haar verlegenheid verborg achter haar geopend stationsromannetje zodat het leek of zij steeds daarin las. Zij gaat enkele lege pinten wegnemen aan een tafeltje in de zaal echter met onhandig gefrunnik omdat zij nog altijd het boekje in haar handen heeft? Dan steekt zij dit onder haar arm en neemt twee pinten vast om naar de toog te brengen, doch laat er ééntje vallen, zij staart even, heel verlegen, naar de ravage op de grond en zegt:)

DAPHNE : Oh, wat doe ik nu toch, wat ben ik een onhandige kluns *(zij kijkt op naar het publiek)* Oh sorry hoor... ik zal alles vlug opkuisen, sorry voor de storing mensen... had ik toch mijn boekje maar achter de toog laten liggen. Sorry, maar ik lees altijd en overal, alhoewel, toen ik daarstraks u allen zag binnenkomen en ik eigenlijk achter de toog moest werken deed ik maar alsof ik las hoor. Ook daarvoor kan een boek dienen. Ik kan er goed mijn gezicht achter wegsteken terwijl ik toch alleman kan zien. En niemand durft mij dan aanspreken omdat ze denken dat ik lees, verstaat ge? En dat is maar goed ook, want als zo een vreemde mij ineens moest aanspreken, ik zou niet meteen weten wat ik moest zeggen. En ge moogt gerust zijn, de vlammen zouden beginnen uitslaan: rode strepen van op mijn gezicht tot in mijn hals. Daarom kwam mijn boekske hier goed van pas ziet ge. *(Zij brengt haar boek voor haar gezicht en loert er van opzij naast)* Ge kunt wel peinzen dat ik mij geweldig geamuseerd heb zeker. Al die gezichten van die vreemde mensen. En die kon ik op mijn duizendste gemakskens bekijken vanachter mijn romannetje, zonder dat ik bang moest zijn dat zij mij zouden aanspreken. Door die mensendefilé alleen al kon mijn dag niet meer stuk, gelooft ge dat? Het is jaren geleden dat ik nog zoveel mensen heb gezien. Het is maar voor één keer dat ik hier kom helpen, ja.... Ik ben geen lid van de theaterkring hier, nee. Ik zou dat ook niet durven, zo toneelspelen. Zo voor een volle zaal met allemaal vreemde mensen luidop spreken. Ik word al één rode zebrastreep als ik er nog maar aan denk. Nee nee, dat is niets voor mij. Ik noem mijzelf altijd "de grijze muis". De grijze muis die soms een gestreepte zebra wordt. In de wereld van de grijze muis is het altijd stil... zo vreselijk stil. *(ze herpakt zich en streelt*

haar boek.) Maar daar heb ik een oplossing voor hoor. Als ik uit die stilte weg wil moet ik maar één stap verzetten, één stap... en dan ben ik in een andere wereld. De wereld van mijn boeken... Oh dan voel ik mij precies Alice in Wonderland. Ik sla mijn boek open en ineens ben ik in een groen park. De zon staat glinsterend te glanzen in een strakke blauwe lucht en rondom mij wiegelen de bloemen op de maat van een wals van Strauss... (*Zij neuriet een wals en danst een beetje stuntelig. Dan zegt zij aarzelend:*) Mag ik eens iets voorstellen? Wil ik eens even iets voorlezen uit mijn boek? Zou u daar iets aan hebben? Kom, (*zij steekt een hand uit en maakt een grote stap*) stap mee met mij naar mijn droomwereld. (*Zij leest:*) Graaf Ludwig sprong lenig van zijn paard. Hij was een knappe, atletische verschijning. Zijn reeds grijzende haar en ringbaard glinsterden in het zonnelicht. Hij gaf een liefkozend klopje op de glanzende nek van zijn zwarte hengst Stardust en liet hem over aan de zorgen van de staljongen. Eén ogenblik overweldigden de zachte lentesonnestralen en de lichtbedwelmende bloemengeur die hem tegemoet waaide vanuit het stille park. Eensklaps stokte zijn adem en een onwillekeurig gebaar van zijn slanke handen verraadde zijn innerlijke opwinding toen hij in het priëel de gestalte ontwaarde van de nieuwe gouvernante. Zij zat, gekleed in haar grijze uniform, gebogen over een boek dat open op haar schoot lag. Deze lieve vrouw was nu, na enkele maanden reeds als een tweede moeder voor zijn kinderen geworden. Zijn kinderen, die na de dood van zijn vrouw zoveel genegenheid hadden moeten missen. Het was een stille vrouw, die nieuwe gouvernante. Ze zei niet veel en hield haar ogen meestal zedig neergeslagen. Toch opende het eenzame hart van graaf Ludwig zich als hij de gebogen nek zag en de blonde gloed van het lange haar dat in een eenvoudige vlecht was gekapt. Als het soms, zeer zeldzaam toch, gebeurde dat zij haar ogen plots naar hem opsloeg, verzong hij als een drenkeling in die twee donkerblauwe poelen." (*Zij acclimatiseert, zucht zeer diep en slaat haar boek dicht*) ...Is dat geen prachtige wereld? Een park waar een zekere graaf Ludwig in rondloopt; een rijke aristocraat met slanke handen en grijzende haren. Voelt ge die spanning in dat park? De spanning die zich weeft als fijne spinnenwebdraden tussen de trotse graaf Ludwig en de mooie nederige gouvernante? Ja, gij hebt dat ook gevoeld.

Gij zijt toch allen toneelliefhebbers, dan moet ge u toch ook kunnen inleven in zo'n fantasiewereld? Ik ga niet naar toneelavonden, nooit... ik... eigenlijk ga ik nooit ergens naartoe, nee. Maar ze hadden vandaag geen helpers genoeg ziet ge en ik werk bij de voorzitter van de kring hier; Leontine Lens. Verleden week, ik was juist op mijn laddertje geklommen om Leontinnes ballonnekens af te kuisen, van hare lichter hé, toen zij ineens opkeek van haar tekstboek waarmee zij in de zetel zat en heel vriendelijk vroeg of ik misschien zin had in een verzetje. Wilt ge geloven dat ik daarvan zo hard verschoot dat ik bijna van mijn laddertje viel? Ja, het is niet haar gewoonte om veel tegen mij te praten. Alleen als ik 's morgens binnenkom en er moet iets speciaals gedaan worden dan commandeert zij dat, heel kort en bondig. Dat kan ze zo hé, de echte zakenvrouw. Zo heel zelfverzekerd zegt ze dan: "Vandaag moet ge het zilver een beurt geven. Okay?" Natuurlijk dat dat okay is. Zij is toch mijn madam, mijnen baas, dus al wat zij commandeert moet wel okay zijn. En dan slaat ze haar zijden sjaal om, grist haar autosleutels van 't schabbeke in de hal en spoedt zich naar haar winkel in 't stad. Oh, pardon, ik zeg weer winkel sé. "Kind" zegt zij dan "het is een parfumeriezaak". "Juist madam Leontinne". Zij zegt altijd: "kind" tegen mij. Dat is een beetje raar als ge weet dat zij maar twee jaar ouder is maar er eigenlijk 10 jaar jonger uitziet dan ik. Dat kan ook niet anders, al die duur crèmekes en maskers die Leontinne op haar heel lijf legt moeten toch voor iets dienen. Ge moet haar zien liggen als ze zich weer eens zo heeft toetgekeld, net een mummie. Maar ik weet wel waarom zij mij altijd aanspreekt met "kind" hoor. Ja, dat komt door mijn voornaam, daar houdt zij niet zo van, nee. En zij kan mij moeilijk aanspreken met: "madam Marien", dat gaat niet. *(Zij gniffelt even)* Ik hoor het haar al zeggen: "madam Marien, vandaag moet ge de zolder doen. Okay?" Dat gaat niet hé. Nee nee, als zij dan toch niet Daphne wil zeggen dan maar beter: "kind". Ja ik heet Daphne, Daphne Marien. Niet te doen hé. Ik weet het. Die naam past toch niet bij een werkvrouw: "Daphne, vandaag moet ge de parket boenen". *(Zij proest het even uit.)* Da's al even zot als "madam Marien". Ik begrijp wel dat mijn fijne Chanelmadam liever zelf Daphne had geheten. Bij haar allures had die naam beter gepast dan bij mij vind ik. Maar nee, hier is het de